

stina
čana v
rovini

O
D
M
E
V
Z
A
F
R
I
K
E

JANUAR 1939

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike stane letno 10 Din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. 3. prilogo stane 15 Din, 7 lir.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Naše slike v bakrotisku.

1. stran: Jezušček prihaja! Slava Bogu na višavah in mir ljudem na zemlji!

4. stran: Vsem blagim dobrotnikom želimo srečno in veselo novo leto! S pomočjo vaših darov smo postali kristjani!

Na delo za rešitev duš!

Eno največjih, najbolj plemenitih in Bogu najbolj dopadljivih del je misijonsko delo.

Prijatelji Družbe sv. Petra Klaverja in naročniki njenih misijonskih listov »Odmeva iz Afrike« in »Zamorčka« pomagajo pri tem velikem delu za rešitev duš! Pomagajo širiti božje kraljestvo v temni poganski Afriki. Zato bo pa razlilo božje Srce Jezusovo nad vse naše sotrudnike bogatega božjega blagoslova ter jim večno poplačalo v nebesih.

Kaj dajo naročniki »Odmevu«?

Skromno letno naročnino 10 dinarjev.

Kaj da »Odmev iz Afrike« svojim naročnikom?

Poleg zanimivih misijonskih člankov in lepih slik obdari »Odmev iz Afrike« svoje drage naročnike z neprecenljivimi duhovnimi zakladi. Za naročnike se mnogo moli. Razen tega berejo afriški škofje in misijonarji za vse blage dobrotnike in naročnike vsako leto

500 svetih maš.

Zato, dragi bralec, ne pomišljaj! Ostani zvest našemu koristnemu misijonskemu listu. Pošlji, če še nisi, letno naročnino 10 dinarjev, ki je tako rekoč skromna misijonska miloščina. Ako ti pa sedaj ni mogoče, stori to med letom.

Božji blagoslov in plačilo ti ne bo izostalo!

III M h
39275

III M. 39.254, h

III M h
39284

Vesele božične praznike
in
srečno, blagoslovljeno novo leto
želi

vsem blagim dobrotnikom afriških
misijonov in cenjenim naročnikom
„Odmeva“

hvaležno vdana
Družba sv. Petra Klaverja.

V zaupanju na Srce Jezusovo.

Piše p. Briani, misijonar Consolate v Vzhodni Afriki.

Veliko nalogo prevzame misijonar, ko uboga na klic božjega Prijatelja in gre v misijone. Kdor je le malo časa bil v misijonih, ve, kako težko je spreobračati duše. Duše pridobivati se ne pravi samo poučevati pogane gotovo dobo časa v verskih resnicah in jih potem krstiti. Res,

Misijon Kristusa Kralja v Afriki.

ako je prišlo do tega, je že mnogo dela izvršenega; toda pot do cilja je še dolga. Treba je nove izpreobrnjence utrditi v krščanskem življenju po predpisih sv. evangelija. To pa je težko delo, za misijonarja polno truda in tudi solzá. Lažje je prepričati človeka razumsko, težje mu utrditi voljo. Saj skušnja v domačem kraju isto kaže; pa tu je vzgoja že od mladih nog krščanska in je versko prepričanje neke vrste dediščina po prednikih. Pri naših kristjanih pa je treba ne le, da znajo premagati skušnjave srca, ampak morajo vse svoje zunanje življenje čisto na novo usmeriti, ker so dosedanje navade čisto nasprotno

nauku misijonarja. V sv. zakramentih se ne morejo tako pogosto pokrepčati, ker večinoma stanujejo daleč od misijona. Misijonar torej zaupa na obljubo Srca Jezusovega, ki jo je dal sv. Marjeti Alakok, in skuša svojim kristjanom priljubiti pobožnost do Srca Jezusovega in razširiti pobožnost prvih petkov. Ta pobožnost je zato tako koristna, ker dobi kristjan priliko, da vsaj mesečno prejme sv. zakramente. In kmalu se pozna pri naših kristjanih blagodejen vpliv te pobožne navade.

Pred 14 dnevi

sem bil v Mizionke, tako pripoveduje p. Canevet, oblat Brezmadežne, iz dežele Bazuto. Ta kraj je pozabljeno gorsko zakotje, skrito med divjim gorovjem. Globoko v nižini šumi deroča reka Tigela. Hotel sem te samotne ljudi vneti za vero, ker je videti, da so bili nekoč prav dobri kristjani. Pred neko koč sem postavil oltar kar na starih zabojih. Vreme je bilo krasno; sonce je sijalo, vetra nič. Mnogo ljudi je prišlo skupaj in prav vesel sem bil ob misli, da bodo Jezusa tukaj še zelo častili. Pri mašnem obhajilu sem se obrnil k vernikom — kar potegne veter in odnese malo sv. hostijo, še preden sem mogel to preprečiti, zato ker so sv. hostije ležale kar na korpóralu, ker ciborija nimam. — Moj ministrant, priden zamorček, je skočil za njo, jo pobral, skrbno obrisal prah z nje in mi jo ves vesel prinesel na dlani.

Ubogí Jezus! V svojem presvetem zakramentu ljubezni je še vedno tako reven, kot je bil nekoč v betlehemskem hlevčku. Niti ciborija nima...

Kdo prispeva zlato kapljice za ciborij ubogemu misijonarju v Afriki?

Popotni misijonar.

Piše p. Franc Morscher, kongregacija Sinov presv. Srca, prefektúra Lydenburg.

Tu v prefekturi Lydenburg opravljam službo misijonarja, ki je vedno na nogah. Misijonsko ozemlje meri 800 tisoč kvadr. kilometrov. V vsej prefekturi imamo le osem večjih postaj, zato stanuje do tisoč poganov in več sto ka-

toličanov izven misijonskega območja. In vendar so vsi ti prav za prav moji farani. Lahko si mislite, koliko pota moram storiti, da vse te ljudi obiščem, poučim in pripravim na sv. zakramente. — Vsak mesec moram obiskati kraje, ki se raztezajo 1700 km v daljavo; to pa ali po železnici, na motornem kolesu, na konju, ali peš, kakor je že ozemlje.

V največjo tolažbo so mi kraji, kjer versko življenje lepo cvete; takih je pet. So to novi kristjani (300) in katehumeni (80). Njih število stalno narašča. Krasno je, kadar

Naša misijonska cerkvica, katero so zamorci sami postavili. Spredaj zamorski katehist Filemon.

sedim sredi črnih, zvestih in vdanih domačinov in jim v njih domačem jeziku (zulu) nazlagam božje skrivnosti. — Kako se zlasti otrokom svetijo oči, ko slišijo, da je sam Bog postal otrok in da On otroke ljubi.

Težavnejše je spreobračati odrasle, ki so bili v poganstvu vzgojeni. Toda tudi izmed njih se jih mnogo spreobrne. Zadnjo nedeljo sem krstil 20 takih novih spreobrnencev, večinoma mož, ki so v poganstvu bili do svojih poznih let. Toda trajalo je dve leti in pol, da se jim je krščanstvo priljubilo in da so se vanje vživali.

Prilagam sliko, ki vam kaže, kako so naši zamorci res pridni (glej zgoraj). Tu vidite pravo misijonsko cerkvico,

ki so jo zamorci sami postavili v svojem slogu. Zidana je iz ilovice, ki jo prepletajo veje in dračje. Streha je pokrita z dolgo travo, ki raste po močvirju Kibangu. Žene in dekleta so jo nažele in jo na glavah znosile na stavbišče. Možje so streho stesali in pokrili. Moj zamorski katehist Filemon je napravil vrata iz domačega lesa tako, da deske prav dobro zapirajo. Nad vrati stoji križ, tudi njegovo delo; stesal ga je iz debelih vej. Slika kaže katehista Filemona, kako ves ponosen stoji ob cerkvenih vratih.

Pred nekaj tedni me je doletela čast, da sem mogel obiskati kraljico plemena Švaci. To pleme je sorodno plemenu Zulu in govori isti jezik, le z drugačnim naglasom. Šteje 200 tisoč ljudi, ki so zelo vplivni in bojeviti. Večina mojih kristjanov je tega rodu. Kraljica je mati kralja Sobuza in je pri ljudstvu zelo vplivna in priljubljena. Švaci verujejo, da more ona napraviti dež in točo. Navadni ljudje se ji upajo približati le globoko sklonjeni in plazeč se po zemlji. To mogočno ženo sem torej obiskal v družbi nekega prijatelja. Stopila sva v kraljevsko »prestolico«. To je navadna zamorska vas s 60 kočami. Kraljica je sedela na dvorišču v krogu 12 otrok, ki so bili sinovi in hčere njenega sina, torej pravi principi in princeze, čeprav niso bili ravno kraljevsko oblečeni.

Bližala sva se kraljici z običajnim pozdravom: »Akabona nahloonkazi« = »Pozdravljeni, veliki slon!«

Milostno nama je odkazala prostor na preprogi poleg sebe. Najprej sva vprašala, kako je pri zdravju ona in kraljevska družina. Potem je ona vprašala naju, kdo sva in od kod prihajava in kaj želiva. Jaz sem ji gladko po narečju Zulu razložil, da prihajam iz kraja Lydenburg in sicer zato, ker je njeno ime in njena slava tako velika, da je prišla prav do mojih ušes; zato sem prišel, da na lastne oči vidim obličje velikega slona. To jo je zelo razveselilo in je segla po obilnem vrču, ki je bil napolnjen z zamorskim pivom. Najprej je sama napravila izdaten požirek in posodo potem še meni podala. Zgrabil sem jo z obema rokama in napravil požirek, čeprav se mi je želodec obračal, in podal potem še svojemu tovarišu. Velika razžalitev bi bila, ako bi kdo v takem slučaju odklonil pijačo.

Po tem uvodu smo nadaljevali pogovor. Govorili smo o vremenu, o otrocih in živini in o veri. Kraljica je sicer poganka in se trdovratno drži poganskih šeg in navad, vendar katoliški veri ni sovražna. Celó po enkrat na teden si dá našo vero razlagati; zato imam upanje, da se bo še kdaj dala krstiti, pa čeprav šele na zadnjo uro.

Silno rad bi bil kraljico fotografiral; toda vedel sem, da doslej še nikomur ni dopustila tega, zato sem porabil malo zvijačo. Moj spremljevalec je bil vzel steklenico vina s seboj; jaz pa sem takole začel: »Veliki slon, poglej, tu sva ti prinesla neko darilo, neke vrste zdravilo za tvoje srce. Izprazni vso steklenico in zdravilo bo ogrelo srce.« Kraljica si je res privoščila nekaj globokih požirkov in je prišla takoj v dobro voljo. Jaz pa sem nadaljeval: »O, veliki slon, jaz bi rad tvojo sliko ujel v tole mojo škatlico in jo za vedno pridržal.«

Kraljica-mati v zamorski deželi Švaci, v krogu kraljevih princev in princes.

Najprej se ji je obličje stemnilo, potem pa je začela v mislih omahovati in ni vedela, kaj naj reče. Naposled je rekla: »Stara sem in ne več lepa in moji otroci niso Abelungi (= Evropejci) in zato tudi niso oblečeni po evropsko.«

Pa sem ji prigovarjal: »O, veliki slon, verjemi, da je tvoj obraz lep in da ti obleka iz kravjega usnja dobro pristoji.« To je pomagalo. Velela je princezinjam, naj oblečejo najlepša oblačila, in potem sem fotografiral ta svojevrstni kraljevski dvor.

Lepo sva se zahvalila in se vljudno poslovila. Ob slovesu je kraljica vzela še veliko porcijo njuhalnega prahu, ki ga je imela pri sebi v posebni škatlici. Potem se nismo

več videli. — (Prilagam sliko tega kraljevskega dvora. Glej stran 6.)

Zdaj pa še nekaj prošenj. Zelo bi potrebovali obleke in hlače za poganske otroke, ki večinoma goli skačejo okrog. Tudi križev bi nam bilo treba, da jih obesimo na stene naših šol in kapelic. Ako vam je mogoče, pošljite nam kaj takega. Jaz in naše sestre bomo molili za vas.

Pozdrav iz Njinikoma.

Piše p. Altmann iz misijonske družbe sv. Jožefa v Mill-Hillu.

Stokrat vam Bog plačaj, kar ste žrtvovali za novo cerkev in za vzdrževanje katehista Romana!

Po prazniku Marijinega vnebovzvetja so imeli katehisti duhovne vaje. Vsi so se prav resno vedli. Glavni sklep je bil, da bodo svoje vsakdanje dolžnosti vestno vršili. Tudi molili so v teh dneh mnogo, tako da je bil Bog gotovo z njimi zadovoljen.

Zidanje cerkve lepo napreduje. Da smo mogli toliko dodelati, se moramo zahvaliti vaši Družbi sv. Petra Klaverja. Veliki oltar bomo postavili šele v poletju, za enkrat tudi še opeke nimamo.

Tudi šola nas mnogo stane. Zlasti sem v skrbeh, kako bom plačal učitelje. Ali bi se našlo kaj dobrotnikov za moje pomočnike, ki so mi res v veliko pomoč?

Šolsko poslopje se skoraj podira. Temelj je kar iz kamna sestavljen, stene iz ilovice. Ko bi imel en tovorni avto cementa, pa bi vse lahko popravil; zdaj pa se zid vdira in stene se močijo. Ako nočemo, da se nam šola nad glavo podre, moramo do deževne dobe kaj ukreniti.

Nedavno sem obiskal nekatere zunanje postaje. Bil sem tri tedne na potovanju. Kristjanov tu ni veliko, vendar gre polagoma na bolje. Večkrat sem bil vesel svojih ljudi. Za tri vasi sem ustanovil novo šolo. Zlasti eno plemo je za vero zelo dovzetno. Ti ljudje stanujejo tri dni hoda od tu, 45 katehumenov pa hodi k pouku za sv. krst. Poglavarja sem o božiču krstil in se prav dobro drži. Prosim dobrotnike, naj molijo, da gorečnost ne omaga in da bo še mnogo drugih prišlo k pouku. Morebiti bomo mogli v nekaj letih v tem kraju ustanoviti nov misijon.

Na dan sv. Petra Klaverja sem opravil sv. mašo za vašo Družbo sv. Petra Klaverja.

Potovanje v Afriki je za misijonarja zelo naporno. Preko rek in voda pogosto ni mostov, s kolesom na hrbtu mora misijonar prebresti vodo. Zamorca pa neseta na drogu zaboj.

Ako ima misijonar konja, gre že laže. Včasih jezdi teden za tednom čez hribe in doline, da obišče svoje kristjane in rešuje duše.

Motorno kolo je velik pripomoček za afriškega misijonarja. Prihrani si mnogo časa in moči. Kjer pa ni cest, pa seveda tudi motorno kolo noče dalje.

Neizmerne vrednosti za misijonarja je avto. Koliko več lahko misijonar dobrega stori, koliko več duš reši, ohrani zdravje in si podaljša življenje. Vsem dobrotnikom, ki k temu pripomorejo, naj Bog obilno povrne!

„Ne morem pozabiti njenih vnetih besed!“

Škof Dantin mi je izročil podobico božje služabnice Marije Terezije Ledóchowske. Njenih vnetih besed, ki jih je govorila pri nekem misijonskem sestanku, kar ne morem pozabiti. Sam sem jih slišal. Kot duhovnik in misijonar nič bolj ne želim, da bi bila proglašena za svetnico. Saj je v življenju tako goreče delala za misijone in je vsa njena osebnost bila izraz notranje svetosti.

P. Emil Pra, misijonar, La Salette Antsirabé (Madagaskar).

Naš misijon je šele deset mesecev star.

Poroča p. Rabben, misijon Kamerun.

To je bil vesel dan zame, ko sem prejel obvestilo, da je došla pošiljka od Klaverjeve družbe. Kaj bi vam pravil, kako smo vam vsi hvaležni in kako molimo za svoje dobrotnike. Vsako nedeljo po službi božji molimo skupno za dobrotnike našega misijona, ki je šele deset mesecev star in leži med gozdovi daleč od prometa. Misijonarji priporočamo svojim ljudem, naj se vsak dan v svojih molitvah spominjajo dobrotnikov.

Odkar sem vam zadnjič pisal, smo zelo napredovali. Najvažnejše je to, da imamo novo cerkev in lepo izpeljana pota. Misijonska hiša ima že okna in vrata. Čeprav smo novo cerkev postavili le iz kolov in ilovice in jo pokrili s travo, so ljudje vendarle ponosni nanjo. Pretekli teden smo jo slovesno posvetili. Neki sosedni pater je potoval pet dni, da je prišel do nas. Tako smo mogli obhajati slovesno službo božjo z diakonom in subdiakonom. Kako srečni so bili zamorci, ko so videli dovršeno cerkev, kajti nekaj mesecev so neutrudljivo pomagali pri delu možje, žene in celo otroci. Bilo je mnogo dela, preden smo zravnali kamnitni prostor; čim bolj smo kopali, tem več kamenja in grušča je bilo. Zlasti nek velik kamen nas je mučil, preden smo ga odstranili. Vsi možje so se uprli in poskušali prevaliti kamen s pomočjo vzvodov, nad 200 mož je kričalo, pelo in se potilo pri tem, toda skala se ni premaknila. Potem smo izpodkopali tla okrog kamna in zakurili okrog njega, da je začel pokati; šele potem smo mogli odlučiti posamezne kose in naposled s težavo še

ostali kamen prevaliti. Vsega skupaj smo rabili tri mesece, da smo ves prostor lepo zravnali.

Ni pa šlo vse tako po sreči, kot smo se prej nadejali. Največje zapreke so se nam stavile tam, kjer smo najmanj mislili. P. Jakob, moj sodelavec, je zbolel in moral k zdravniku pet dni hoda daleč. Zdravnik mu je ukazal, da mora tri mesece mirovati. Ves ta čas sem bil sam in nisem mogel na nobeno zunanjo misijonsko postajo. P. Jakoba so potem premestili na lažje mesto, na njegovo mesto pa je prišel drug pater.

Druga huda nesreča nas je zadela, ko smo izgubili nekaj katehistov, ki bi jih bili tako zelo potrebovali. Trije so umrli za influenco, ki je razsajala pri nas, enega pa je ugriznil stekel pes in je umrl zaradi stekline. Pa vse to smo vdano sprejeli, vedoč, da je tako prav, zato da ostanemo ponižni in da še bolj v Boga zaupamo.

Zdaj pa pridno delamo, da dohitimo, kar smo zamudili. Eden od naju dveh je vedno na potovanju.

S tem sem vam opisal nekatere naše težave in vam na novo priporočam naš misijon. Mi pa bomo za vas molili.

„Množica se mi smili!“

Zopet se obračam s prošnjo do vas: Ali bi mogli natisniti »Goffine« (Cerkveno leto) v narečju plemena Zulu? To bi bila zopet ena koristna knjiga več, zlasti za katehiste in za take kraje, kamor misijonar le redko pride in se ljudstvo samo shaja k službi božji. Saj so v knjigi evangeliji celega leta za nedelje in praznike in obenem razlaga krščanskega nauka, zlasti nauka o milosti. Ako nam obljubite prevzeti stroške, bom jaz v enem letu imel delo v rokopisu pripravljeno.

»Množica se mi smili,« kajti od daleč prihaja in potrebna je krščanskega pouka. Tudi vam se smili, vem; zato pa bo Bog tisočeren plačnik vsem sotrudnikom in dobrotnikom in bo povrnil z večnim plačilom v nebesih.

Škof A. Fleischer, ap. vikar v Mariannahillu.

Op. uredništva: Vsak vidi, kakšne koristi bi bilo, ako bi zamorsko pleme Zulu imelo prekorsno knjigo »Cerkveno leto« v svojem jeziku. Zato je naša Klaverjeva družba misijonskemu škofu obljubila, da knjigo natisne. »Množica se mi smili...« Kdo bi hotel s kakim zneskom pomagati, da se bo knjiga čimprej natisnila? Bodite usmiljeni, da boste usmiljenje dosegli!

„Gospod, daj mi duš!“

Piše sestra Evzebija iz kongregacije sester sv. Križa, misijon svete Terezije.

Vsak teden hodita po dve sestri k ubogim domačinom, danes prva, jutri druga. Zadnjič smo dobile sporočilo, da je neki otrok nenadoma zbolel. Ena od sester je šla takoj h koči, kjer so stanovali otrokovi starši, da bi otroka krstila, ako bo treba. Otroka pa ni bilo več tam, ampak so ga bili prenesli na drug kraj. Ker je bilo ta dan že prepozno, je šla sestra šele drugi dan na omenjeni kraj; toda tudi tu otroka ni bilo: družina se je bila medtem preselila drugam. Pričel se je lov na to otroško dušico. Toda zastonj smo se trudile, da bi našle otrokovo bivališče. Po nekaj dnevih izvemo, da je otrok umrl. Kakšna nesreča! In nalašč ga niso dali krstiti, ker so se bali, da bo otrok po krstu takoj umrl. Otrokovi starši so stanovali precej blizu misijona in bi bili lahko vedeli, da je taka misel gola vraža.

Mlada žena je zbolela za tifusom. Večkrat smo ji prigovarjali, naj se izpreobrne. Vedno je obetala, a besede ni izpolnila. Ko jo je sestra obiskala v bolezni, je bila že brez zavesti in je tako tudi umrla.

V cerkvi je bil slovesen sv. krst. Med novokrščenci je bila tudi hčerka neke čarovnice. Ko je misijonar krstil prvega otroka, je začela čarovnica, t. j. mati te deklice, grozno tuliti v cerkvi, tako da so jo morali odpraviti iz cerkve. Ko so jo vprašali, zakaj se tako vede, je rekla, da ne more prenesti pogleda Kristusovega, ki je v oltarju. Kadar vidi razpelo, vselej grozno zavpije.

Nedavno je njena hčerka nevarno zbolela. Naša misijonska zdravnica jo je obiskala. Kako strupeno jo je stara čarovnica gledala! Ni mogla verjeti, da bi bela zdravnica znala bolje zdraviti kot ona. Ker je pa revna, je nazadnje le dopustila, da smo pomagali njeni bolni hčerki.

Zelo bolnega moža so prinesli k nekemu čarodeju, a je kmalu potem umrl. Čarovnikova žena pa je bila na tihem kristjana in ga je še pred smrtjo krstila. Ali ni vse to prečudno?

Vsak dan smo priče, kako milost božja deluje. Ako naši domačini zavržejo priložnosti, ki jih imajo v življenju, često tudi zadnjo milost zamude. Še mnogo več dobrega bi lahko storile, toda srea ljudi so trda kot kamen. Le molitev in dela usmiljenja jih bodo polagoma omečila.

Zamorska koča — mati z otrokom na hrbtu melje žito.

Pojoči apostol.

Piše sestra Klodviga, misijon sv. Filipa, Swaziland, Afrika.

Kako naj vam izrazim brezmejno hvaležnost in veselje, ki ga občutim, ko sem prejela harmonij, ki ste ga vi poslali. Glasba silno vleče in zanima tukajšnje domačine. Mnogo poganov pride iz radovednosti v cerkev poslušat petje, potem pa ostanejo pri vsej službi božji. Všeč jim je in zopet pridejo. Tako polagoma spoznajo našo sv. vero in si zaželiijo postati kristjani.

Ko sem prvič igrala v cerkvi na harmonij, sem želela le to, da bi naši dobrotniki bili sami tu in videli učinek. Ob prvih glasovih so se glave vseh obrnile proti mestu, od koder so prihajali sladki glasovi harmonija. Potem se je slišala polglasna govornica, pomešana z vzkliki občudovanja. Po službi božji so se vsi zgrnili okrog harmonija, jaz pa sem njim v veselje zaigrala še nekaj pesmi. Nikdar bi se ne bili naveličali poslušati, pa se je meni mudilo domov. Zunaj cerkve pa so še dolgo in na glas hvalili novo in lepo glasbilo.

Prosim, povejte dobrotnikom, da jim bomo vedno hvaležni. Imamo sedaj pojočega apostola (harmonij), dobrotnikom pa gre zasluga zanj.

Kratka misijonska poročila.

Srčna želja se je izpolnila. Pretekli teden ste mi poslali zavoj s cerkvenimi oblečili in majhne jaslice. Sam zase bi bil še pogrešil jaslice, saj jih doslej v Afriki nisem še nikdar imel noben božič, vendar zavoljo svojih ljudi bi bil tako rad nekaj pokazal ljudem prav na oči, kako se je naš Odrašenik rodil. Zdaj se mi je ta srčna želja izpolnila. Ves dan so hodili otroci v mojo kočvo v Uturkpo, kjer sem imel razložene podobe in kipce. Nisem jim branil, ker bi to bilo le prehudo za njih radovednost, da bi bili morali čakati do božiča. Naj se tu prav lepo zahvalim vsem darovalcem in dobrotnikom. Vsak dan se jih bom pri sv. maši spominjal, zlasti pa danes, ko je ravno god Male svete Terezije.

P. Janez C. S. Sp.,
Nigerija.

Kakor zvezde na nebu. Zadnji majnik mi je naš prečastiti škof naložil vse polno dušnopastirskih opravil. Izročil mi je zelo obširen misijonski delokrog, ki obsega približno 1600 km². To je kakor majhno pogorsko kraljestvo. Imam približno 800 katoličanov, torej za začetek kar dosti. Najhujše je to, ker so ljudje raztreseni kakor zvezde na nebu. Ne stanujejo v skupinah po vaseh. Kvečjemu tri do štiri koče so skupaj. To je velika dušnopastirska težava. Imam 3 postaje, kjer vsak mesec opravi sv. mašo, in pa dva ali tri druge pro-

store, kjer sem z misijonskim delom šele začel. Med temi je farma Impa ob reki Tugela. Tam je 20 do 30 tisoč zamorcev, med njimi je zdaj do 30 katoličanov. Upam, da se bo tukaj misijonsko delo še lepo razvilo; takrat se bom tam stalno naselil, da mi ne bo treba 40—50 km daleč hoditi.

Ker je moj misijon še nov, mi še vsega manjka. Moji ljudje so revni, jaz tudi. Zelo bi vam bil hvaležen, ako bi mi mogli kaj pomagati, bodisi z obleko ali blagom za ljudi, cerkvenim perilom, svečniki, cerkvenim posodicami, paramenti itd. Posebno bi me pa veselilo, ko bi kdo daroval botrinski dar za zamorca.

P. J. Weber, O. M. J.

Služba božja v hiši pogana. Moj misijon je še mlad in sega do 80 km v okolico. Svoje kristjane obiskujem na kolesu. Nedavno sem na enem potovanju prevozil 240 kilometrov. Na take stvari smo misijonarji kar navajeni. Ne omagamo, čeprav nas žge opoldansko sonce. Pač pa nas teži nekaj drugega: revščina. Na neki zunanji postaji moram maševati v hiši pogana, zato ker noben kristjan nima primerno prostorne hiše. Ob praznikih mašujem kar zunaj na prostem; toda to je tu zelo nevarno: nekoč mi je veter prevrnil kelih in odnesel sv. hostijo. Treba bo zidati, toda s čim? Zamorci so revni, ali mi morete Vi pomagati?

F. Henn, Arlington.

Zelo smo hvaležni naši dobri afriški materi Mariji Tereziji Ledóchowski, ker nas je obvarovala pred veliko nesrečo. Oni teden sem sedela v družbi 40 otrok pod nekim drevesom. Luščili smo fižol, ki smo ga pridelali na zemlji, ki je bila obdelana in namočena s črpalko, ki ste nam jo vi poslali. Naenkrat je nastal v daljavi vihar. Kar mogoče hitro smo zbežali v šolsko sobo. Komaj smo bili v njej, že se je odlomila debela veja in padla na tla ravno tja, kjer smo mi prej sedeli. Le eno minuto dalj bi se bili pomudili, pa bi bila to nekaterih smrt. Kdo drugi ko mati Marija Terezija je obvarovala mene in otroke pred nesrečo. Njej bodi hvala. Zaupali bomo nanjo še v prihodnje. Sestra M. A., misijonarka v Afriki.

Izročila sem Mariji Tereziji Ledóchowski zadevo, ki se mi je zdela obupna. Vsak dan sem molila ob jagodah rožnega venca kratke molitvice z vzdihom: »Jezus, Marija, Jožef!« Po enem letu se je stvar zaobrnila na bolje, in sicer naenkrat in nepričakovano. Prosim, objavite to mojo zahvalo, da bodo ljudje imeli vedno večje zaupanje do blagopokojne, in da se bo na njeno priprošnje zgodilo še več čudežev. E. L. P.

Moja sestra je naročena na »Odmev« in je notri brala, da je že mnogo oseb bilo uslišanih na priprošnje grofice Marije Terezije Ledóchowske. Ze dve leti sem se ji priporočal v neki posebni zadevi in sem obljubil, da bom dal krstiti zamorskega otroka. Pred 14 dnevi pa se je uredila zadeva, ki se je vlekla devet let.

Neimenovani.

V Klaverjevem koledarju sem brala članek o afriškem tisku, ki me je zelo zanimal. Ker se imam božji služabnici Mariji Tereziji Ledóchowski zahvaliti za neko milost, sem se odločil, da pristopim k tej ustanovi, ki je njeno delo, in da podpiram afriški tisk po svojih najboljših močeh. Fr. D. Bl.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da mi je pomagala v jako mučni zadevi. B. M., Ročinj.

V neki hudi bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvalim za prejeto milost ter pošiljam obljubljeni misijonski dar. A. G. pri Postojni.

Afrika kliče!

Nešteto duš kliče po rešenju ...

Plemenita dekliška duša, ali želiš pomagati? Ali si pripravljena, da vse zapustiš in se vsemu odpoveš za Boga in za duše?

Potem vzemi in beri. Kaj? Lepo knjižico »Poklic pomožne misijonarke za Afriko«! To knjižico je spisala sama Marija Terezija Ledóchowska, božja služabnica. Pisala jo je za pogumne duše. V njej razlaga žrtve in težave, pa tudi lepoto in zaslužnost tega modernega poklica za deklice. Knjižica stane 4.50 din in se dobi pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Kako že pravi ta božja služabnica? »Lepšega, vzvišenejšega, idealnejšega ne poznam na svetu, in le tedaj je vredno živeti, če sodelujemo pri zveličanju duš in s tem množimo božjo čast.«

»O, kako sladka so pota ljubezni! Ne kesam se, da sem se izročila božji ljubezni.«

(Sv. Terezija Deteta Jezusa.)

POPOLNI ODPUSTEK

za člane Družbe sv. Petra Klaverja:

dne 6. januarja: praznik sv. Treh kraljev.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Odgovorni urednik: Jože Košček, Ljubljana.

Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani: Karel Čeč.

39 12

Za božič priporočamo:

Skrivnostna sveta noč. Mešane vloge . . .	Din	7.—
Nezadovoljni Jezušček. Božična	„	4.—
Jezus, ljubitelj malih. Za prvoobhajance . . .	„	4.—
Tam daleč za morjem. Za dečke	„	3.—
Misijonar. Moške vloge	„	3.50
Naprednjak ob Kongu. Moške vloge	„	3.—
Klic božji. Ženske vloge	„	3.—
Lakota v črni deželi. Ženske vloge	„	2.50
Afindra, zamorska deklica. Ženske vloge . . .	„	3.—
Male pomožne misijonarke. Božična	„	2.50
Iz volka jagnje. Moške vloge	„	2.—
Umijmo zamorčka. Za deklice ali dečke . . .	„	1.—
Naredimo zamorčka. Ljubka igra	„	1.—
Spreobrnjenje zamorske princezinje. Povest . .	„	1.50
Francek zbiratelj. Povest	„	1.50
Povest o znameniti Marički. Povest	„	1.—
Maričina grlica. Povest	„	1.—
Škapulir sužnja. Povest	„	1.—
Sveti Peter Klaver. Življenjepis	„	1.50
Zamorček. Vezani letniki	„	12.—
Odmev iz Afrike. Vezani letniki	„	15.—

S poštino vred 50 par več.

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja,
Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Lepo prosimo

vse naročnike, da pošljejo morebiti zaostalo naročnino za »Odmev« za preteklo leto in da se naroče za tekoče.

Bog plačaj vsem zvestim naročnikom in vsem, ki so po možnosti naš list širili.

Spomin na umrle.

† Preč. g. Ignacij Leban, župnik, Batulja. — Antonija Čuk, Podkraj. — Usmiljeni Jezus, daj jima večni mir!

